

Ovčica.

Pase se ovčica bela,
Skače sem ter tja vesela;
Ob grmiču travo muli,
Kosmek volne se jej spuli.

Tiček gnezdo v vrhu stavi,
Spazi kosmiček in pravi:
»Mehka volna ta bo zame«;
Skoči in jo v kljunček vzame,

V gnezdo nese vrhu veje,
Da mladičem bo gorkeje.
Gnezdo dela, zraven pôje,
In skrbi za mlade svoje.

J. Krek.

Spomladanska.

A, á, a! pomlad je prišla!
Vže ptičev petje se glasi,
Naznanja konec tužnih dni:
A, á, a! pomlad je prišla!

E, é, e! ure so zlaté!
Na delo urno, zdaj je čas,
To vse stvari učijo nas:
E, é, e! ure so zlaté!

I, í, i! zvonček že zvoní!
Iz spanja prebudi se spet
Otrokom v radost mnogi cvet:
I, í, i! zvonček že zvoní!

O, ó, o! to je kaj lepó!
Da se na travniku igram,
Tovaršev ljubih dost imam:
O, ó, o! to je kaj lepó!

U, ú, u! čast za vse Bogu!
On kinča s cvetjem vso zemljó,
Pošilja solnčice topló:
U, ú, u! čast za vse Bogu!

—va.

Muhasti deklamator.

Ko zjutraj pozno spat gremo,
Zvečer pa zgodaj vstanemo:
Reči prečudne zró ušesa,
Strmeč poslušajo očesa.
Po zraku pujski pojejo
In v hlevu ptički krulijo.
Najlepši vonj puhti — kopriva,
Pod piščeta se koklja skriva.

Pastirja žene ovca past,
 Denar pa gre tatove krašt.
 Teliček dekli dá sená,
 Napajat hlapca vol peljá.
 Očetu črevlji so otekli,
 Ker v vódi so se zló opekli;
 Zdravilo naj po dečka gre,
 Da črevelj v ного spravi se.
 Hči hšo vzame brž v rokó,
 Pomete metlo urno ž njó.
 In brata mora grah zbirati,
 Kosilo teto v skledo djati.
 Glej, dete ziblje staro mamó,
 Beží pred miško mačka v jamó.
 Možje so — čuj! — v »otročjem vrtil«
 Učenci so pa vsi zaprti,
 Ker v šoli mirno so molčali
 In vse naloge preveč znali.
 Otroke »zmaj« na nitko dene,
 Visoko v zrak je veter žene. —
 Napreže kmeta konj v oralo,
 Bo danes ga proso vsejalo.
 Ženjica je že skoro zrela,
 Pšenica jo bo kmali žela.
 To bode snópje s cepci bílo,
 Mlatiče urno omlatilo!
 Potem pa malen v žito ponesó,
 Da zmelje mlinarja drobnó.
 Če bela moka peka speče,
 Ne more biti več sreče:
 Vzemó zdaj mati kruhek v roke,
 Rekoč: »Na, snej le-te otroke!« —
 Tako je bilo in bo spet,
 Povsod, kjer je »narobe svet«.

Zakaj? — Zato!

A: Zakaj me neki nima nihče rad?

B: Zato, ker jezik imaš kakor gad!